

(PPD 9L0DUDVDX HVWLPD OD VHYD SURIHVVLM
\$SURIXQGHL[WUHEDOOD LQYH[VRLGD SDIUVRCM]DJHQXHDLQSHLIS DHVHD \$FWX
WUHV JHUPD QNHVRCYD7D7 1L&VHVSU/S U
IDLDQD HI[WVHQQVD JILLUD»SHHUBHWDQD»BEBEM/GRNOSSQDDUILLD %HCOHHW IL -FRUQHWW SHHU
3DUD TXH QR PH ROYLGHV GHRBDWUFLD)HUUHLUD DO FLQ
'HOLUDQW DFWLLFDVTKM XEDW-+DWXUD
/A PIPDD H/VVMP SUDHVESD Q/DMD W

Emma Vilarasau és una actriu carismàtica i elegant, sempre optimista i vital. És una de les grans del teatre català. Formada bàsicament al Teatre Lliure, ha participat, fins ara, en més de trenta espectacles teatrals. L'any 2000 es va introduir en el món del cinema amb *Els sense nom*, de Jaume Balagueró. A la televisió, personatges com Eulàlia Montsolís a *Nissaga de poder* o la Judit a *Majoria absoluta*, ambdues per TV3, li han donat una notorietat que viu amb humilitat. Diu que si en algun moment la popularitat em volgués fer canviar, tinc al costat una gran persona per recordar-me que he de tocar de peus a terra. Es refereix a Jordi Bosch, també actor, el seu home a la televisiva, *Majoria absoluta* i company d'escena moltíssimes vegades. De fet, es van conèixer interpretant *L'héroie* al Teatre Lliure, l'any 1983.

Ella va viure de prop les companyies estables, però des de fa més d'una dècada gairebé no existeixen. En aquesta nova realitat, Vilarasau s'ha convertit en una actriu de teatre, cinema i televisió, i malgrat que són diferents llenguatges, amb les seves virtuts i contradiccions, s'hi ha sabut emmotllar perfectament.

ACTRIU DE CAP A PEUS

Així, podem presentar l'Emma Vilarasau com una actriu de teatre que també fa televisió i cinema. Compagina les tres vessants amb agilitat, tot i que no oblidar mai les arrels teatrals. Del cinema destaca el primer pla i la poca distància que hi ha, per exemple, a l'hora d'interpretar entre la malenconia i la tristesa. Malgrat que hi ha una gran manipulació tècnica, la televisió arriba a molta gent, és dinàmica, frenètica, però s'hi assaja poc i no hi ha gaires oportunitats: el teatre, en canvi, té el contacte directe amb el públic. A més, sempre ha defensat un teatre on l'espectador puguiveure la cara de l'actor, de l'actriu, com un primer pla cinematogràfic. Tenaç i constant, disciplinada i positiva, l'Emma no té cap referent actoral a la seva família (només un besavi que cantava sarsuela), però des de petita li agradava disfressar-se. Va iniciar-se al teatre amateur, a Sant Cugat, i després d'estudiar un any de magisteri va anar a l'Institut del Teatre. La pedagogia, en el món teatral, i l'escriptura són dues de les facetes que té més agafades i que algun dia li agradaria realitzar.

Un actor o una actriu no tria la seva carrera, però si que pot dirigir-la, encaminar-la una mica. Tampoc els èxits s'han de viure com una victòria, ni els fracassos com una derrota. Dels errors també se n'aprèn.

Amb la interpretació de la Maixa a *Les tres germanes*, dirigida per Ariel Garcia Valdés, aconsegueix incorporar Txèkhov a la seva carrera. Crec que és una posada en escena molt fidel a l'autor, on els personatges no s'escolten, i hi ha una gran comunicació, un fet molt actual. S'ha de dir que la seva entrada a escena, uns minuts abans no s'iniciï la funció, imposa respecte al públic, i aquest, atret per la seva presència, fa silenci absolut. El director ha volgut trencar convencionalismes. I amb ella, ho ha aconseguit plenament. L'obra es pot veure al TNC fins al 20 de març.

El febrer va estrenar-se la pel·lícula *Para que no me olvides*, de Patricia Ferreira, amb Fernando Fernán Gómez, un gran professional, disciplinat i generós, amb un gran sentit de l'humor i molt intel·ligent. Ella va rebre en nom seu l'Ós d'Or honorífic que li van donar el passat 14 de febrer a la Berlinale. I és que se sent molt satisfeta de la pel·lícula: La Irene és una dona divorciada des de fa molt de temps, que viu amb el seu pare i el seu fill de vint anys. Però hi haurà un fet tràgic que obligarà a replantejar moltes coses. És millor, però, no saber més per gaudir millor de la pel·lícula. S'ha de conservar l'efecte sorpresa, que també vaig tenir jo quan vaig llegir el guió per primera vegada.

Els seus compromisos teatrals i televisius, però, no li permetran fer la promoció de la pel·lícula. Aquest febrer també s'ha estrenat la telenovel·la *Ventdelplà*, de Josep Maria Benet i Jornet, que s'emet per TV3 el dilluns i el dimarts al vespre. Aquí, interpreta la Teresa, una dona de 40 anys, fràgil i insegura, que vol recomençar la seva vida, lluny d'un marit dominant, i ho fa en un ambient rural. Mai és tard per refer la vida, i es pot recomençar tantes vegades com es vulgui, i d'aquesta manera retrobar-se a un mateix.